

522

Besluit van 4 juli 1994, houdende nadere regels omtrent de wijze van uitvoering van de artikelen 151a, 195a, 195b en 195d van het Wetboek van Strafvordering (Besluit DNA-onderzoeken)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Justitie van 25 februari 1994, Stafafdeling Wetgeving Publiekrecht, nr. 427638/94/6;

Gelet op de artikelen 151a, 195a, 195b en 195d van het Wetboek van Strafvordering;

De Raad van State gehoord (advies van 15 juni 1994, nr. W03.94.0109);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Justitie van 29 juni 1994, Stafafdeling Wetgeving Publiekrecht, nr. 445907/94/6;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Paragraaf 1. Inleidende bepalingen

Artikel 1

In dit besluit wordt verstaan onder:

de wet: het Wetboek van Strafvordering;

Onze Minister: Onze Minister van Justitie;

DNA-onderzoek: het onderzoek bedoeld in artikel 138a van de wet;

het Gerechtelijk Laboratorium: het Gerechtelijk Natuurwetenschappelijk Laboratorium van het Ministerie van Justitie;

Sterlab/Sterin: de Stichting voor de erkenning van laboratoria en inspectie-instellingen, welke is gevestigd te Delft;

bloedafname: het afnemen van een hoeveelheid bloed ten behoeve van het DNA-onderzoek;

afname van wangslijmvlies: het afnemen van een hoeveelheid wangslijmvlies ten behoeve van het DNA-onderzoek;

afname van haarwortels: het afnemen van een hoeveelheid haarwortels ten behoeve van het DNA-onderzoek;

sporenmateriaal: het niet van de verdachte afgenomen celmateriaal dat is inbeslaggenomen met het oog op DNA-onderzoek.

Artikel 2

1. DNA-onderzoek wordt slechts verricht in opdracht van de officier van justitie, onderscheidenlijk de rechter-commissaris. Deze opdracht kan worden verleend aan een deskundige verbonden aan:

- a. het Gerechtelijk Laboratorium,
- b. het laboratorium van het Instituut voor anthropogenetica van de Rijksuniversiteit Leiden.

2. De opdracht tot het verrichten van een DNA-onderzoek wordt aan een deskundige slechts verleend, indien het laboratorium voor het aldaar te verrichten DNA-onderzoek beschikt over een geldig certificaat van erkenning verleend door Sterlab/Sterin. Op de geldigheidsduur van deze erkenning zijn de voorwaarden van toepassing welke Sterlab/Sterin daaraan verbindt, met dien verstande dat de erkenning niet kan worden verleend voor een periode langer dan twee jaren.

3. De deskundige is verplicht een opdracht tot het verrichten van DNA-onderzoek te weigeren, indien het laboratorium waar het onderzoek wordt verricht, niet beschikt over een bewijs van erkenning als bedoeld in het voorgaande lid. Hij doet daarvan onverwijld mededeling aan het Gerechtelijk Laboratorium, dat deze mededeling doorgeleidt aan de officier van justitie, onderscheidenlijk de rechter-commissaris die de opdracht heeft verleend.

Artikel 3

1. Het onderzoek dat noodzakelijk is om te bepalen of voldoende celmateriaal beschikbaar is voor het onderzoek, bedoeld in artikel 151a, derde lid, of artikel 195b, eerste lid, van de wet, wordt verricht door een deskundige verbonden aan het Gerechtelijk Laboratorium.

2. Deze doet de officier van justitie, onderscheidenlijk de rechter-commissaris verslag van de uitkomst van het onderzoek als bedoeld in het eerste lid. In het verslag wordt, voor zover dat mogelijk is, vermeld voor welk aantal malen celmateriaal voor DNA-onderzoek beschikbaar is.

Artikel 4

1. Het DNA-onderzoek wordt verricht in het Gerechtelijk Laboratorium, tenzij de officier van justitie, onderscheidenlijk de rechter-commissaris anders bepaalt.

2. Het Gerechtelijk Laboratorium zendt, in geval dat voor de uitvoering van de opdracht tot het onderzoek noodzakelijk is, het celmateriaal waarop het DNA-onderzoek zal worden verricht, toe aan het laboratorium waar dat onderzoek zal plaatsvinden.

3. Wanneer een deskundige de opdracht ontvangt een DNA-onderzoek te verrichten, deelt deze de officier van justitie, onderscheidenlijk de rechter-commissaris onverwijld mede wanneer het onderzoek kan aanvangen en wanneer de uitslag daarvan kan zijn vastgesteld. Tussen de ontvangst van de opdracht tot een DNA-onderzoek en de aanvang daarmee ligt een tijdvak van tenminste tien dagen of zoveel minder als door de officier van justitie, onderscheidenlijk de rechter-commissaris zal zijn bepaald.

4. De deskundige die opdracht krijgt een DNA-onderzoek te verrichten, gebruikt voor dat onderzoek zo min mogelijk celmateriaal. Indien het DNA-onderzoek niet aldaar plaatsvindt, wordt het overblijvende celmateriaal na het onderzoek onverwijld teruggezonden aan het Gerechtelijk Laboratorium dat het voor nader onderzoek ter beschikking houdt.

Artikel 5

In geval het bepaalde in artikel 151a, vierde lid, onderscheidenlijk artikel 195b, tweede lid, van de wet van toepassing is, wordt de verdachte voor het verrichten van het DNA-onderzoek een bedrag van driehonderd gulden in rekening gebracht.

Artikel 6

1. De rechter-commissaris gelast het Gerechtelijk Laboratorium het celmateriaal dat van de verdachte is afgenomen, uiterlijk op het tijdstip dat de sluiting van het gerechtelijk vooronderzoek onherroepelijk is geworden, of zoveel eerder als het belang van het onderzoek toelaat, te vernietigen in aanwezigheid van de opsporingsambtenaar die is aangewezen om daarvan proces-verbaal op te maken.

2. Het proces-verbaal wordt onverwijld, overeenkomstig het door Onze Minister vastgestelde model, opgemaakt en aan de rechter-commissaris toegezonden.

Artikel 7

1. De deskundige, bedoeld in artikel 2, eerste lid, verricht het DNA-onderzoek op zodanige wijze dat is gewaarborgd dat de uitkomsten van het onderzoek onderling vergelijkbaar zijn.

2. De behandeling van het celmateriaal waarop het DNA-onderzoek wordt verricht, evenals de uitvoering van het onderzoek heeft plaats volgens een methode die is genoemd in de lijst van verrichtingen waarop het certificaat van erkenning, bedoeld in artikel 2, tweede lid, betrekking heeft.

Paragraaf 3. Verslaglegging en register

Artikel 8

1. De deskundige aan wie de opdracht tot het verrichten van een DNA-onderzoek is verleend, richt het verslag van zijn bevindingen in overeenkomstig het model dat daarvoor door Onze Minister is vastgesteld. Het verslag vermeldt de naam van de deskundige en wordt door hem ondertekend.

2. Het laboratorium waaraan de deskundige is verbonden, behoudt een afschrift van het verslag.

3. Het verslag bedoeld in het eerste lid wordt, zo het DNA-onderzoek niet aldaar is verricht, gezonden aan het Gerechtelijk Laboratorium dat, na toevoeging van de gegevens opgenomen in de registratie als bedoeld in de artikelen 20 en 24, zorg draagt voor onverwijld doorgeleiding aan de officier van justitie, onderscheidenlijk de rechter-commissaris die tot het DNA-onderzoek opdracht heeft gegeven.

4. Het Gerechtelijk Laboratorium neemt geheel of gedeeltelijk afschrift van het verslag ten dienste van de centrale registratie bedoeld in artikel 9.

Artikel 9

1. Ten dienste van toekomstig DNA-onderzoek of van de vaststelling van de identiteit van overleden personen of van personen die niet in staat zijn inlichtingen omtrent hun identiteit te verschaffen, wordt een centrale registratie van DNA-profielen gehouden.

2. Deze registratie bevat de DNA-profielen verkregen door het DNA-onderzoek alsmede de gegevens betreffende het onderzochte celmateriaal opgenomen in de registraties bedoeld in de artikelen 20 en 24.

3. De centrale registratie van DNA-profielen wordt aangemerkt als een persoonsregistratie, bedoeld in artikel 1 van de Wet persoonsregistraties. Onze Minister wordt aangemerkt als houder, als bedoeld in artikel 1 van de Wet persoonsregistraties.

Artikel 10

1. De officier van justitie beveelt het Gerechtelijk Laboratorium het DNA-profiel verkregen uit onderzoek van celmateriaal dat van de verdachte is afgenomen, terstond te vernietigen, indien de verdachte ter zake van het feit in verband waarmee dat onderzoek is verricht, ten onrechte als verdachte is aangemerkt.

2. Vernietiging heeft plaats in aanwezigheid van de opsporingsambtenaar die is aangewezen om daarvan proces-verbaal op te maken. Het proces-verbaal wordt onverwijld, overeenkomstig het door Onze Minister vastgestelde model, opgemaakt en aan de officier van justitie toegezonden.

Artikel 11

Het Gerechtelijk Laboratorium vernietigt na verloop van:

- a. achttien jaren na opneming in de centrale registratie het DNA-profiel alsmede de gegevens bedoeld in artikel 24,
- b. dertig jaren na opneming in de centrale registratie het DNA-profiel alsmede de gegevens bedoeld in artikel 20.

Paragraaf 4. Bloedafname, afname van wangslimvlies en haarwortels

Artikel 12

Bloedafname geschiedt door middel van een door een arts verrichte venapunctie.

Artikel 13

Afgenomen wordt een hoeveelheid bloed van tenminste één en ten hoogste tien milliliter. Onze Minister bepaalt de specificaties van de apparatuur die voor afname en opvang van het bloed dient te worden gebruikt.

Artikel 14

Indien bloedafname van de verdachte naar het oordeel van de arts om bijzondere geneeskundige redenen onwenselijk is, doet de opsporingsambtenaar, bedoeld in artikel 17, van het achterwege blijven daarvan onverwijld mededeling aan de rechter-commissaris die het bevel als bedoeld in artikel 195d van de wet, heeft gegeven.

Artikel 15

De afname van wangslimvlies geschiedt door een arts die daartoe de binnenzijde van beide wangen ieder door middel van drie wattenstokjes met enige kracht bemonstert.

Artikel 16

De afname van haarwortels geschiedt door een arts die daartoe tenminste tien haren uittrekt.

Artikel 17

1. De bloedafname, de afname van wangslijmvlies en de afname van haarwortels hebben plaats in aanwezigheid van een opsporingsambtenaar als bedoeld in artikel 141 van de wet, die daarvan proces-verbaal opmaakt.

2. De opsporingsambtenaar bedoeld in het voorgaande lid, doet het van de verdachte afgenomen celmateriaal in verzegelde verpakking binnen 48 uur toekomen aan het Gerechtelijk Laboratorium.

3. Sluitzegel en verpakking worden door het Gerechtelijk Laboratorium vastgesteld.

Paragraaf 5. Identificatie, verzending en verpakking van celmateriaal dat van de verdachte is afgenomen

Artikel 18

Onze Minister geeft nadere aanwijzingen met betrekking tot de identificatie, de verzending en de bewaring van bloedmonsters, monsters van wangslijmvlies en van haarwortels.

Artikel 19

1. Het van de verdachte afgenomen celmateriaal wordt door de opsporingsambtenaar bedoeld in artikel 17, voorzien van een genummerd en op naam gesteld identiteitszegel. De opsporingsambtenaar brengt een corresponderend identiteitszegel aan op het proces-verbaal bedoeld in artikel 17, eerste lid, en op het afschrift daarvan dat aan het Gerechtelijk Laboratorium wordt gezonden.

2. Identiteitszegels worden door het Gerechtelijk Laboratorium vastgesteld.

Artikel 20

1. Het Gerechtelijk Laboratorium draagt zorg voor de onmiddellijke registratie van de ingezonden monsters bevattende celmateriaal dat van de verdachte is afgenomen.

2. Deze registratie bevat voor elk ingezonden monster:

- a) de datum en het uur waarop het monster is afgenomen,
- b) de datum en het uur waarop het monster is ontvangen,
- c) de naam van de rechter-commissaris, bedoeld in artikel 195a van de wet, evenals de rechtbank waarbij deze is benoemd,
- d) het nummer van het identiteitszegel dat op de verpakking van het monster is aangebracht, evenals de volledige naam en de geboortedatum van de verdachte, dan wel de andere gegevens die voor de bepaling van diens identiteit zijn gebruikt.

3. Aan de registratie als in de voorgaande leden bedoeld, wordt, nadat de rechter-commissaris de opdracht als bedoeld in artikel 195a of artikel 195b van de wet heeft verleend, toegevoegd de naam van het laboratorium waar het DNA-onderzoek op het monster wordt verricht.

4. Indien de officier van justitie het bevel, bedoeld in artikel 10, eerste lid, heeft gegeven, is het Gerechtelijk Laboratorium verplicht de gegevens, bedoeld in het tweede lid, terstond uit de registratie te verwijderen.

Artikel 21

Nadat de registratie als bedoeld in het eerste en tweede lid van het voorgaande artikel heeft plaatsgehad, wordt bij alle verdere handelingen met het monster ter identificatie daarvan uitsluitend gebruik gemaakt van

het nummer van het identiteitszegel dat op de verpakking daarvan is aangebracht.

Paragraaf 6. Opsporingsonderzoek

Artikel 22

Met betrekking tot de verzameling, bewaring, verpakking en verzending van sporenmateriaal worden door Onze Minister nadere aanwijzingen gegeven.

Artikel 23

1. Van de inbeslagneming van sporenmateriaal wordt door de opsporingsambtenaar proces-verbaal opgemaakt.
2. De opsporingsambtenaar voorziet het sporenmateriaal van een genummerd identiteitszegel. Hij brengt een corresponderend identiteitszegel aan op het proces-verbaal bedoeld in het eerste lid, en op het afschrift daarvan dat aan het Gerechtelijk Laboratorium wordt gezonden.
3. Identiteitszegels worden door het Gerechtelijk Laboratorium vastgesteld.

Artikel 24

1. Het Gerechtelijk Laboratorium draagt zorg voor de onmiddellijke registratie van de ingezonden monsters bevattende sporenmateriaal.
2. Deze registratie bevat voor elk ingezonden monster:
  - a) de datum en het uur waarop het monster is genomen,
  - b) de datum en het uur waarop het monster is ontvangen,
  - c) de naam van de officier van justitie onderscheidenlijk de rechter-commissaris die tot het DNA-onderzoek opdracht heeft gegeven, evenals de rechtbank waarbij deze is benoemd,
  - d) het nummer van het identiteitszegel dat op de verpakking van het monster is aangebracht evenals de gegevens betreffende het opsporingsonderzoek in het kader waarvan het sporenmateriaal is verkregen.
3. Aan de registratie als in de voorgaande leden bedoeld, wordt, nadat de officier van justitie, onderscheidenlijk de rechter-commissaris de opdracht tot het DNA-onderzoek heeft verleend, toegevoegd de naam van het laboratorium waar het DNA-onderzoek op het monster wordt verricht.

Artikel 25

Nadat de registratie als bedoeld in het voorgaande artikel heeft plaatsgehad, wordt bij alle verdere handelingen met het sporenmateriaal ter identificatie daarvan uitsluitend gebruik gemaakt van het nummer van het identiteitszegel dat op de verpakking daarvan is aangebracht.

Paragraaf 7. Slotbepalingen

Artikel 26

Dit besluit treedt in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip.

Artikel 27

Dit besluit wordt aangehaald als: Besluit DNA-onderzoeken.

Het advies van de Raad van State is openbaar
gemaakt door terinzagelegging bij het Minis-
terie van Justitie

Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage
gelegde stukken worden opgenomen in het
bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant
van 9 augustus 1994, nr. 150

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij bijbehorende nota van
toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

Reykjavik, 4 juli 1994

Beatrix

De Minister van Justitie,
A. Kosto

Uitgegeven de *negentiende* juli 1994

De Minister van Justitie,
A. Kosto

NOTA VAN TOELICHTING

ALGEMEEN GEDEELTE

1. Inleiding

De Wet van 8 november 1993 tot aanvulling van het Wetboek van Strafvordering met voorzieningen ten behoeve van DNA-onderzoek in strafzaken (Stb. 596; vgl. Kamerstukken II, 1991-1992, 22 447) bepaalt dat in de wijze van uitvoering van de artikelen 151a, 195a, 195b en 195d van het Wetboek van Strafvordering nader bij of krachtens algemene maatregel van bestuur zal worden voorzien. Het Besluit DNA-onderzoeken bevat de bedoelde uitvoeringsregeling. Deze heeft op de volgende onderwerpen betrekking:

- de aanwijzing van laboratoria waar het DNA-onderzoek kan worden verricht;
- de wijze waarop de kwaliteit en de onderlinge vergelijkbaarheid van het onderzoek in de laboratoria worden gewaarborgd;
- de wijze waarop gevolg wordt gegeven aan de opdracht tot uitvoering van een DNA-onderzoek;
- de vernietiging van celmateriaal dat van de verdachte is afgenomen;
- de wijze waarop celmateriaal van de verdachte wordt afgenomen;
- de wijze waarop al dan niet van de verdachte afgenomen celmateriaal aan het Gerechtelijk Laboratorium ter beschikking wordt gesteld en aldaar wordt geregistreerd en behandeld;
- de verslaglegging inzake de uitvoering van het DNA-onderzoek en de registratie van de aldus verkregen gegevens.

De bovengenoemde onderwerpen worden grotendeels uitputtend in dit Besluit geregeld. Van de mogelijkheid op onderdelen krachtens algemene maatregel van bestuur nadere regels te stellen is slechts gebruikt gemaakt waar het gaat om de opsporings- of onderzoekstechnische uitwerking van werkwijzen waarvan het verloop overigens is vastgelegd. Op de wijze waarop de kwaliteit van de uitvoering van het DNA-onderzoek is gewaarborgd, wordt in de volgende paragraaf van deze nota ingegaan.

2. Onderzoekslaboratoria en kwaliteitsgarantie

Het is duidelijk dat het DNA-onderzoek van wezenlijke betekenis kan zijn voor de bewijsvoering. In verband daarmee houdt de regeling in het Wetboek van Strafvordering dan ook in, dat voor de uitvoering van DNA-onderzoek meer dan één laboratorium zal worden aangewezen. In het Besluit zijn voor het verrichten van DNA-onderzoek aangewezen het Gerechtelijk Laboratorium en het laboratorium van het Instituut voor anthropogenetica van de Rijksuniversiteit Leiden. Beide laboratoria beschikken over de vereiste Sterlab/Sterin-erkenning. Overwogen is om naast het Gerechtelijk Laboratorium niet één, maar twee andere laboratoria aan te wijzen als plaatsen waar het DNA-onderzoek kan worden uitgevoerd. Daarvan moest echter worden afgezien, omdat het te verwachten aantal malen, dat van de diensten van twee andere laboratoria gebruik moet worden gemaakt, te gering is om de noodzakelijke investeringen twee maal te rechtvaardigen. Wanneer in de toekomst zou blijken, dat het aantal onderzoeken dat buiten het Gerechtelijk Laboratorium moet worden verricht, de inschakeling van meer laboratoria mogelijk maakt, zal dit nader worden bezien. Voor alle duidelijkheid zij evenwel opgemerkt, dat met de aanwijzing van één ander laboratorium voldoende is gewaarborgd, dat de verdachte de mogelijkheid heeft het DNA-onderzoek te doen uitvoeren door geheel buiten het justitiële circuit staande deskundigen.

Het gewicht dat toekomt aan de uitslag van een DNA-onderzoek, brengt uiteraard mee dat aan de technische perfectie die bij de uitvoering van dat onderzoek moet worden bereikt, de hoogste eisen moeten worden gesteld. Gelet op de belangen van de daarbij betrokken personen lijkt het op het eerste gezicht voor de hand te liggen de kwaliteitswaarborgen voor de uitvoering van DNA-onderzoek in dit Besluit vast te leggen. Daarvoor is evenwel niet gekozen. Dit vindt zijn oorzaak in de volgende overwegingen. In de eerste plaats is het, zoals ook door prof. Reijntjes is betoogd, niet wenselijk bij de huidige stand van de wetenschap één tot in detail gespecificeerde werkwijze voor alle laboratoria voor te schrijven (vgl. Prof. mr. J. M. Reijntjes, *Random DNA*, RM Themis, 1991, p. 283). Op dit moment is het mogelijk om op niet volstrekt identieke wijzen tot een wetenschappelijk verantwoord resultaat te komen. Voorts houdt elke specificatie van thans verantwoord te benutten onderzoeksmethoden onvoldoende rekening met de ontwikkeling die de wetenschap op het terrein van het DNA-onderzoek doormaakt en zal blijven doormaken. Aangezien bovendien een eventuele specificatie in het Besluit van de te volgen onderzoeksmethode onvermijdelijk moet berusten op het advies dienaangaande van deskundigen, is de keuze gemaakt een dergelijk deskundigenoordeel op flexibele wijze op te nemen in de eisen die in dit Besluit worden gesteld aan de laboratoria waaraan de opdracht tot het verrichten van DNA-onderzoek kan worden verstrekt.

In artikel 2, tweede lid, is daarom bepaald dat het DNA-onderzoek slechts kan worden verricht in een laboratorium dat beschikt over een certificaat van erkenning dat is verleend door Sterlab/Sterin, de Stichting tot erkenning van laboratoria en inspectie-instellingen. Ter versterking van deze waarborg is voorts – in overeenstemming met de door deze stichting vastgestelde erkenningsprocedure – bepaald dat de maximale duur van de gelding van een dergelijke certificatie niet langer kan zijn dan twee jaren. Aan de deskundigen is daarnaast in artikel 2, derde lid, de verplichting opgelegd de opdracht tot DNA-onderzoek te weigeren voor het geval het laboratorium niet (meer) over een geldige certificatie zou beschikken.

De genoemde stichting, destijds genaamd Nederlandse Stichting tot erkenning van laboratoria, is op 28 mei 1986 opgericht onder auspiciën van de Minister van Economische Zaken. De stichting heeft ten doel: a) het in Nederland fungeren als nationale erkenningsinstantie en als beheerder van een erkenningsstelsel van laboratoria, b) het bevorderen van de nationale en internationale bekendheid en algemene aanvaarding van het door haar beheerde erkenningsstelsel. De stichting is als accrediterende instelling erkend door de Raad voor de Certificatie, hetgeen haar deskundigheid en onafhankelijkheid bevestigt. De stichting kent een bestuur en een raad van toezicht, waarin onder meer vertegenwoordigers van TNO en 6 ministeries zitting hebben. Het bestuur verleent erkenningen; de raad van toezicht benoemt het bestuur, houdt daarop toezicht en verleent goedkeuring aan de erkenningscriteria die het bestuur hanteert, aan standaardovereenkomsten voor erkenningen, aan het aangaan van internationale samenwerkingsverbanden en aan de benoeming van colleges van deskundigen. Deze colleges stellen vakspecifieke criteria op die bij de beoordeling mede worden gehanteerd. Een erkenning door de stichting heeft niet betrekking op een laboratorium in zijn geheel, maar op het kwaliteitssysteem van een bepaald gedeelte van het laboratorium waar gespecificeerd omschreven onderzoeken (zoals bij voorbeeld het forensisch DNA-onderzoek) worden verricht.

De beoordeling die kan leiden tot een erkenning door Sterlab/Sterin, gaat uit van de criteria van de Europese norm EN 45001. De erkenningsprocedure voorziet in een gefaseerd onderzoek, onder meer ter plaatse in het desbetreffende laboratorium, dat zowel de algehele organisatie omvat als de bijzondere vereisten voor het specifieke terrein. De erkenning van een laboratorium wordt bekendgemaakt in de Staatscourant en geeft het

recht het erkenningsmerk te voeren. Na erkenning vindt jaarlijks ten minste eenmaal controle vanwege Sterlab/Sterin plaats; een erkenning kan tussentijds worden ingetrokken. Vier jaren na het onderzoek op grond waarvan de erkenning is verleend – derhalve twee jaren na het onderzoek op grond waarvan de erkenning is gehandhaafd – vindt een geheel nieuwe beoordeling plaats die even omvangrijk is als de beoordeling die de eerste keer tot erkenning.

Naar het oordeel van de ondergetekende is met het vereiste dat het DNA-onderzoek slechts kan worden verricht in een laboratorium dat voor dat onderzoek beschikt over een erkenning door Sterlab/Sterin, de wetenschappelijke kwaliteit voldoende gewaarborgd. Hoewel, zoals hierboven is uiteengezet, de kwaliteit niet behoeft te worden gewaarborgd door voor te schrijven dat de laboratoria op volstrekt identieke wijze te werk gaan, is het met het oog op het gebruik van de onderzoeksresultaten door de strafrechter wel van belang te garanderen dat de uitkomsten van het onderzoek onderling vergelijkbaar zijn. Artikel 7, eerste lid, schrijft dat dan ook voor. In het tweede lid van die bepaling is aangegeven hoe die toestand kan worden bereikt, te weten doordat slechts gebruik mag worden gemaakt van de wijzen van onderzoek waarop de erkenning door Sterlab/Sterin betrekking heeft. Overleg met deze stichting heeft ertoe geleid dat deze de eisen die worden gesteld aan erkenning van laboratoria, zodanig heeft ingericht dat de uitkomsten van DNA-onderzoek onderling vergelijkbaar zullen zijn, onafhankelijk van het laboratorium waar het onderzoek is verricht.

3. Inzending, registratie en onderzoek van celmateriaal

Met verwijzing voor het overige naar de beschrijving die de Commissie herijking Wetboek van Strafvordering in haar rapport heeft gegeven van het DNA-onderzoek, zij hier herhaald dat dit onderzoek ertoe strekt door vergelijking van monsters houdende celmateriaal te bepalen of dit celmateriaal van een en dezelfde persoon afkomstig is. Vereenvoudigd gezegd is dat het geval wanneer het DNA-profiel van het ene monster identiek is aan dat van het andere. In de praktijk van het onderzoek in strafzaken betekent dat dus in de eerste plaats dat in de fase van de opsporing celmateriaal wordt veilig gesteld dat op de plaats van het delict of bij het slachtoffer wordt aangetroffen. Dit celmateriaal – in het Besluit omschreven en ook hier verder aan te duiden als «sporenmateriaal» – is dus niet het materiaal dat op de voet van artikel 195d Wetboek van Strafvordering van de verdachte is afgenomen. De bepaling van DNA-profielen in het sporenmateriaal strekt ertoe deze te vergelijken met reeds eerder gevonden en geregistreerde profielen en, in de fase dat een verdachte is bekend geworden, met het profiel dat wordt gevonden in het van hem afgenomen celmateriaal.

Het is voor een goed begrip van de inrichting van de regeling van belang om tussen sporenmateriaal en het celmateriaal dat van de verdachte is afgenomen, te onderscheiden. Het feit dat het sporenmateriaal op andere wijze wordt verkregen dan het celmateriaal dat van de verdachte wordt afgenomen, brengt mee dat de wijze waarop het DNA-onderzoek moet worden uitgevoerd, ook niet helemaal gelijk kan zijn. Aangezien sporenmateriaal niet onder laboratoriumcondities kan worden verkregen, zal met het oog op een op dat sporenmateriaal te verrichten DNA-onderzoek eerst moeten worden bepaald of dat materiaal voldoende celmateriaal bevat om een maal of vaker onderzoek te doen dat tot de verkrijging van een DNA-profiel leidt. In artikel 3 van dit Besluit is bepaald dat dit eerste onderzoek altijd zal worden verricht door het Gerechtelijk Laboratorium.

In de paragrafen 5 en 6 van dit Besluit zijn de regels neergelegd die betrekking hebben op de wijze waarop het celmateriaal dat van de verdachte is afgenomen, en het sporenmateriaal wordt geïdentificeerd,

door het Gerechtelijk Laboratorium wordt geregistreerd en in de verdere gang door dat of een ander laboratorium wordt behandeld. Deze regeling is, in samenhang met het bepaalde in de artikelen 4, vierde lid, en 6, zo opgezet dat de personen die bij de uitvoering van het DNA-onderzoek zijn betrokken, geen kennis kunnen krijgen van meer gegevens dan voor hun werk noodzakelijk is. Bovendien zijn de mogelijkheden om celmateriaal te gebruiken voor ander onderzoek dan waarvoor het is bestemd, uitgesloten. Om dit te bereiken is aan het Gerechtelijk Laboratorium in het verkeer tussen de opsporing, de rechter-commissaris, dat laboratorium en het andere laboratorium een centrale plaats gegeven.

De gang van zaken laat zich als volgt beschrijven. Wanneer het gaat om sporen materiaal zendt de opsporingsambtenaar het sporen materiaal met het proces-verbaal van inbeslagname, beide voorzien van (hetzelfde) identiteitszegel, in aan het Gerechtelijk Laboratorium (vgl. art. 23). Het Gerechtelijk Laboratorium houdt, ingevolge artikel 24, van de inzending van dit sporen materiaal een registratie bij, waarin (onder meer) wordt opgenomen de identificatie van het sporen materiaal, de autoriteit die tot het DNA-onderzoek opdracht heeft gegeven en de plaats waar het onderzoek zal worden verricht. Nadat deze registratie heeft plaatsgehad, is het sporen materiaal bij alle verdere handelingen daarmee in het Gerechtelijk Laboratorium of in een ander laboratorium slechts geïdentificeerd door het nummer van het identiteitszegel waaronder het is ingezonden (art. 25). Degene die het sporen materiaal na de registratie onderzoekt, is dus op basis daarvan niet in staat om na te gaan in het kader van welke strafzaak dit sporen materiaal in beslag is genomen, of wiens lichaamsmateriaal het betreft.

In het geval van inzending van celmateriaal dat van de verdachte is afgenomen, wordt vrijwel dezelfde procedure doorlopen, met dien verstande dat in dat geval de registratie die het Gerechtelijk Laboratorium bijhoudt, ook de identiteitsgegevens van de verdachte bevat (vgl. artt. 19-21).

Doordat op deze wijze is gewaarborgd dat beide soorten celmateriaal voor degenen die het DNA-onderzoek verrichten geen op personen herleidbare gegevens bevatten, is bereikt dat de laboratoria waar het onderzoek wordt verricht de verslagen daarvan kunnen bewaren zonder dat bijzondere waarborgen behoeven te worden geschapen ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer van de personen van wie het materiaal afkomstig is. In die waarborgen behoeft slechts te worden voorzien ten aanzien van de registraties die door het Gerechtelijk Laboratorium worden bijgehouden. Het feit dat het DNA-onderzoek wordt verricht op slechts door een nummer geïdentificeerd monster, brengt in het geval dat dit onderzoek plaatsheeft in een ander laboratorium dan het Gerechtelijk Laboratorium wel mee, dat dit laboratorium niet rechtstreeks aan de officier van justitie of de rechter-commissaris kan rapporteren. In artikel 8, derde lid, van het Besluit is dan ook bepaald dat dat laboratorium het verslag inzendt aan het Gerechtelijk Laboratorium, dat, na toevoeging van de relevante gegevens, zorg draagt voor onverwijde doorgeleiding aan de officier van justitie of aan de rechter-commissaris.

Artikel 195a, vierde lid, van het Wetboek van Strafvordering bepaalt dat het van de verdachte afgenomen celmateriaal wordt vernietigd zodra het belang van het onderzoek dat toelaat; van de vernietiging dient proces-verbaal te worden opgemaakt. Deze bepaling strekt er uiteraard toe misbruik te voorkomen. De kans daarop neemt immers toe wanneer het genoemde celmateriaal langer ter beschikking staat dan voor het strafrechtelijk onderzoek nodig is. In aanmerking genomen dat het celmateriaal op verschillende plaatsen kan worden onderzocht, moet zijn gewaarborgd dat hetzij in het laboratorium waar het is onderzocht, hetzij op één centrale plaats, voor vernietiging en voor het opmaken van proces-verbaal daarvan wordt zorg gedragen. Uit een oogpunt van doelmatigheid en overzichtelijkheid is het aangewezen de vernietiging op

één punt te concentreren. Daartoe is in artikel 4, vierde lid, van dit Besluit bepaald dat het laboratorium, niet zijnde het Gerechtelijk Laboratorium, waar het onderzoek wordt verricht, verplicht is het overblijvende celmateriaal terug te zenden aan het Gerechtelijk Laboratorium. Artikel 6 regelt vervolgens dat de rechter-commissaris de opdracht tot vernietiging richt aan het Gerechtelijk Laboratorium; aangezien bij dat laboratorium is voorzien in de aanstelling van medewerkers als opsporingsambtenaar is aan de verplichting van de vernietiging proces-verbaal op te maken op eenvoudige wijze gevolg te geven.

4. Centrale registratie van DNA-profielen

Artikel 195a, vijfde lid, van het Wetboek van Strafvordering voorziet in opneming van DNA-profielen in een registratie. Dit Besluit bepaalt in artikel 9 dat, ter bewaring van deze profielen ten dienste van toekomstig DNA-onderzoek, de vaststelling van de identiteit van overleden personen of van personen die niet in staat zijn inlichtingen over hun identiteit te verschaffen, een centrale registratie zal worden gehouden. Houder van deze registratie, die een persoonsregistratie is in de zin van de Wet persoonsregistraties (Stb. 1988, 665), is de Minister van Justitie (vgl. art. 8, derde lid). De feitelijke bewerking heeft plaats in het Gerechtelijk Laboratorium.

Het zal duidelijk zijn dat de centrale registratie waarin dit Besluit voorziet, gevoelige persoonsgegevens bevat als zijn genoemd in artikel 7 van de Wet persoonsregistraties. De registratie zal dan ook – onverlet de overige vereisten waaraan op grond van de wet moet zijn voldaan – uiteraard worden ingericht overeenkomstig de eisen die op grond van dat artikel worden gesteld. De overige waarborgen ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer zijn neergelegd in het reglement dat op de centrale registratie van DNA-profielen betrekking heeft. Aangezien de functie van de profielenregistratie verwant is aan die van de bestaande vingerafdrukkenregistraties, zullen de desbetreffende reglementen inhoudelijk in belangrijke mate overeenkomen met de voor de laatstgenoemde registraties geldende.

In artikel 9 van dit Besluit is vermeld welke profielen in de centrale registratie zullen worden opgenomen. Dit betreft in de eerste plaats de profielen verkregen uit het DNA-onderzoek van sporenmateriaal. Die profielen zijn slechts geïdentificeerd doordat daarbij is aangegeven in het kader van welk opsporingsonderzoek deze zijn verkregen. Daarnaast bevat de registratie de profielen die zijn verkregen door het onderzoek van celmateriaal dat van de verdachte is afgenomen. Artikel 10 staat eraan in de weg dat in de centrale registratie DNA-profielen worden of blijven opgenomen van verdachten ten aanzien van wie de verdenking van het delict in verband waarmee het profiel is bepaald, is komen te vervallen. Het in dat artikel opgenomen criterium («ten onrechte als verdachte aangemerkt») is hetzelfde als het criterium dat wordt gehanteerd bij de opslag van vingerafdrukken. Het houdt in, dat een profiel niet in de registratie kan zijn opgenomen indien is komen vast te staan, dat de verdachte het feit waarvan hij werd verdacht niet heeft begaan.

Naar het oordeel van de ondergetekende geeft de eigen aard van de gegevens waarom het gaat – DNA-profielen – geen aanleiding de registratie daarvan aan strengere eisen te binden dan met betrekking tot vingerafdrukken worden gesteld. Weliswaar brengt het feit, dat deze gegevens worden verkregen door middel van een inbreuk op de lichamelijke integriteit van de verdachte, mee dat die verkrijging slechts onder zorgvuldig omschreven voorwaarden mag plaatsvinden, maar daaruit vloeit niet voort, dat op juiste wijze verkregen gegevens vanwege hun herkomst een precaire status zouden behouden. In aanmerking nemende dat de geregistreeerde DNA-profielen uitsluitend mogen worden verworven en gebruikt met het oog op de identificatie van personen,

precies zoals dat met vingerafdrukken het geval is, dient ook hun beschikbaarheid in verband met die doelstelling aan dezelfde voorwaarden te worden gebonden als met betrekking tot vingerafdrukken worden gesteld. In overeenstemming hiermee is ook de regeling van artikel 11 voor de vernietiging van geregistreerde profielen na verloop van achttien resp. dertig jaren ingericht. Profielen verkregen uit sporen-materiaal, dat niet op naam is gesteld, worden vernietigd na achttien jaren, de maximale duur van de verjaring. Profielen van bekende verdachten worden na dertig jaren vernietigd; deze profielen kunnen immers ook na de verjaring van delict in verband waarmee zij zijn verkregen van belang blijven voor de opheldering van andere feiten. Het zal duidelijk zijn, dat de vernietiging waarop artikel 11 betrekking heeft, anders dan die van artikel 10 geen juridisch oordeel vergt. Deze is dan ook rechtstreeks aan het Gerechtelijk Laboratorium opgedragen.

TOELICHTING OP DE ARTIKELEN

In het algemeen gedeelte van deze nota is, bij de behandeling van de opzet van het Besluit, reeds op de belangrijkste bepalingen ingegaan. De toelichting bij de afzonderlijke bepalingen kan derhalve tot het navolgende beperkt blijven.

Artikel 2

Dit artikel gaat er overeenkomstig de desbetreffende wettelijke bepalingen vanuit, dat de opdracht tot het DNA-onderzoek wordt verleend aan een bepaalde deskundige. Deze dient te zijn verbonden aan een van de in het eerste lid genoemde laboratoria. In de opzet van de regeling is niet voorgeschreven, dat de deskundige het onderzoek uitvoert in het laboratorium waaraan hij is verbonden, al zal dat in de regel wel het geval zijn. Het is echter niet uitgesloten, dat een deskundige van het Gerechtelijk Laboratorium het onderzoek verricht in het Leidse laboratorium of dat een «Leidse» deskundige gebruik maakt van de voorzieningen van het Gerechtelijk Laboratorium. Op deze wijze is gewaarborgd, dat de onderzoeken, bij voorbeeld in het geval dat zich in een van de laboratoria een technische storing voordoet, niettemin voortgang kunnen vinden. De eis, dat het laboratorium waar het onderzoek wordt verricht op dat moment volledig aan de Sterlab/Sterin-kwalificaties voldoet, blijft uiteraard voor alle gevallen onverkort gehandhaafd.

Artikel 3

De vraag of de verdachte zijn recht op een tegenonderzoek of op een aanwijzing van een deskundige kan uitoefenen, komt eerst aan de orde wanneer vaststaat hoeveel celmateriaal voor DNA-onderzoek beschikbaar is. Ter bepaling daarvan dient – al dan niet in het kader van een gerechtelijk vooronderzoek – op het voorhanden sporen-materiaal enig voorbereidend onderzoek te worden verricht. Dat onderzoek wordt door het Gerechtelijk Laboratorium uitgevoerd. Evenbedoeld voorbereidend onderzoek is niet gericht op de vaststelling van een DNA-profiel; het is derhalve geen DNA-onderzoek in de zin van artikel 138a van het Wetboek van Strafvordering.

Artikel 4

In de onderhavige regeling is in het verkeer van celmateriaal aan het Gerechtelijk Laboratorium een centrale positie toegekend (vgl. § 3 van deze nota). Zowel sporen-materiaal als celmateriaal dat van een verdachte is afgenomen, wordt ter registratie aan dat laboratorium ingezonden. Het

vorenstaande geldt ook ten aanzien van het onderzoek op celmateriaal. Sporenmateriaal wordt ingevolge artikel 3 in dat laboratorium eerst onderzocht op bruikbaarheid.

Het eerste lid van dit artikel bepaalt dat DNA-onderzoek in beginsel in het Gerechtelijk Laboratorium wordt uitgevoerd, tenzij de officier van justitie of de rechter-commissaris anders heeft beslist. Dit betekent niet dat de officier van justitie of de rechter-commissaris in alle gevallen volledig vrij zijn te bepalen welke deskundige het onderzoek zal verrichten. In de gevallen voorzien in de artikelen 151a, derde lid, 195a, tweede lid, en 195b van de wet dient de keuze van de verdachte voor een bepaalde deskundige te worden gevolgd. Datzelfde is wenselijk indien de verdachte bij diens verzoek ingevolge artikel 195a, eerste lid, van de wet zijn voorkeur voor een bepaalde deskundige kenbaar heeft gemaakt. De centrale rol die het Gerechtelijk Laboratorium is toebedeeld brengt mee, dat het celmateriaal verzonden dient te worden, wanneer het andere laboratorium voor DNA-onderzoek is aangewezen. Ingevolge het tweede lid is het Gerechtelijk Laboratorium met die verzending belast.

Het derde lid van deze bepaling schrijft een wachttijd voor aan het voor een DNA-onderzoek aangewezen laboratorium alvorens met dat onderzoek kan worden aangevangen. Deze wachttijd – een termijn van in beginsel tien dagen – hangt samen met het recht van de verdachte op aanwijzing van een deskundige zoals bedoeld in de artikelen 195a, tweede lid, respectievelijk 195b, tweede lid jo. 232 van de wet. De rechter-commissaris of de officier van justitie zal immers de gelegenheid dienen te hebben om de verdachte ter zake te informeren.

Het laatste lid beoogt in samenhang met het in artikel 2, tweede lid, bedoelde certificaat een tweetal belangen te waarborgen. In de eerste plaats dient er bij DNA-onderzoek niet meer celmateriaal verloren te gaan dan strikt noodzakelijk is. Immers, sporenmateriaal is uit de aard der zaak schaars en daarmee dient derhalve met het oog op eventueel toekomstig onderzoek zo zuinig als mogelijk te worden omgegaan. De laatste volzin strekt er vervolgens toe te waarborgen dat na uitgevoerd DNA-onderzoek overgebleven celmateriaal slechts op één plaats ter beschikking wordt gehouden ten behoeve van mogelijk nader onderzoek en nadien ter vernietiging, zulks op de voet van artikel 6, eerste lid.

Artikel 5

In de artikelen 151a en 195b van de wet wordt de verdachte het recht gegeven de officier van justitie resp. de rechter-commissaris te verzoeken opdracht te geven tot een tegenonderzoek. Daarbij is bepaald, dat de verdachte een deel van de kosten van dat tegenonderzoek dient te dragen indien de uitkomst daarvan het resultaat van het eerder gedane DNA-onderzoek bevestigt. Overeenkomstig die bepalingen stelt dit Besluit de hoogte van die bijdrage op f 300,-. Dit bedrag is enerzijds hoog genoeg om te bereiken, dat geen onderzoek wordt gevraagd zonder dat de verdachte de wenselijkheid nader heeft overwogen, anderzijds niet zo hoog dat het als prohibitief wordt ervaren. De verschuldigde bijdrage is verre van kostendekkend. Bij de huidige stand van zaken kost een DNA-analyse meer dan tien keer het bedrag van de bijdrage.

Ter vermijding van misverstand zij opgemerkt, dat het bedrag uiteraard eerste na uitvoering van het onderzoek in rekening kan worden gebracht: de vraag of de bijdrage kan worden gevegd is immers afhankelijk van de uitkomst van het onderzoek.

Artikel 6

In artikel 195a, vierde lid van het Wetboek van Strafvordering is een afweging vervat tussen enerzijds het onderzoeksbelang en anderzijds het belang dat een verdachte heeft bij vernietiging van zijn celmateriaal. Eerst

zodra de rechter-commissaris vaststelt dat het belang van het onderzoek dit toelaat, dient evenbedoelde vernietiging te volgen. In de onderhavige bepaling is deze beoordelingsruimte van de rechter-commissaris nader ingevuld. Het tijdstip waarop het gerechtelijk vooronderzoek als onherroepelijk gesloten moet worden beschouwd, geldt als laatste moment waarop de rechter-commissaris vernietiging kan gelasten. Immers, op dat moment moet het onderzoek voltooid worden geacht en kan het onderzoeksbelang niet meer met de bewaring van dit celmateriaal worden gediend.

Het celmateriaal bevindt zich, nadat het DNA-onderzoek is uitgevoerd, in elk geval in het Gerechtelijk Laboratorium en wordt daar ter beschikking gehouden. Derhalve is de last tot vernietiging steeds aan het Gerechtelijk Laboratorium gericht en wordt aldaar uitgevoerd in aanwezigheid van een tot verbaliseren aangewezen opsporingsambtenaar. De gekozen formulering sluit uit dat de vernietiging door de verbalisant zelf wordt verricht.

De rechter-commissaris voegt het proces-verbaal waarin de vernietiging is gerelateerd bij de overige stukken in het de verdachte betreffende dossier, opdat de verdachte kan controleren of zijn vorenbedoelde belang regelmatig is behartigd.

Artikel 7

De onderhavige bepaling beoogt in samenhang met artikel 2 te waarborgen dat het DNA-onderzoek wordt uitgevoerd met inachtneming van de nodige eisen van deskundigheid en kwaliteit. Waar artikel 2 in het tweede lid door middel van onder meer de eis van certificering door Sterlab/Sterin het onderzoek inhoudelijk normeert, geeft de onderhavige bepaling vooral uitwendige aanwijzingen inzake de aan DNA-onderzoek gestelde eisen. Overigens zij verwezen naar § 2 van deze nota.

Artikel 8

In de tweede volzin van het eerste lid is bepaald, dat het verslag de naam bevat van de deskundige die het onderzoek heeft verricht en door hem wordt ondertekend. Aldus is met het oog op het recht van de verdachte om een tegenonderzoek te doen verrichten door een andere deskundige, gewaarborgd, dat kenbaar is wie het eerste onderzoek heeft verricht.

Het DNA-onderzoek in de zin van de wettelijke regeling is vergelijkend van aard. Immers, DNA-profielen, verkregen uit sporen materiaal en uit celmateriaal dat van een verdachte is afgenomen, worden vergeleken. Het een en ander betekent voor de inhoud van het verslag van de deskundige dat het in elk geval de resultaten van drie onderzoeken omvat, onderscheidenlijk gericht op het sporen materiaal, het van een verdachte afgenomen celmateriaal en de vergelijking van de DNA-profielen. Voor het overige kan worden verwezen naar § 3 van deze nota.

Artikel 12

Een bloedmonster is voor DNA-onderzoek slechts bruikbaar wanneer dat monster een zekere hoeveelheid witte bloedlichaampjes bevat. Niet iedere wijze van bloedafname garandeert dat het afgenomen monster de nodige hoeveelheid van die bloedlichaampjes bevat. Aangezien de venapunctie – anders dan het geval is met de vingerprik – in de regel wel voldoende zekerheid biedt dat het monster in vorenbedoelde zin bruikbaar is, is voor deze wijze van bloedafname gekozen.

Artikel 14

In het geval dat de arts oordeelt dat een bijzondere geneeskundige reden bloedafname onwenselijk maakt, zal de rechter-commissaris, nadat hij ter zake door de opsporingsambtenaar is geïnformeerd, in de regel een herhaald bevel geven op de voet van artikel 195d, zevende lid, van de wet. Het verdient aanbeveling dat de rechter-commissaris reeds aanstonds een subsidiair bevel geeft tot afname van wangslimvlies of haarwortels. Door een zodanige handelwijze kan de mededeling van de opsporingsambtenaar aan de rechter-commissaris en een nieuw bevel van deze functionaris achterwege blijven. Het een en ander dient zowel belang van een ononderbroken onderzoek als het belang van de verdachte bij een eenmalig – al dan niet gedwongen – contact met de arts.

Artikel 17

Gelet op zowel de aard van het onderzoeksmateriaal als het belang van beschikbaarheid van de resultaten van DNA-onderzoek binnen een redelijke termijn is het wenselijk dat het materiaal zonder vertraging ter beschikking van het Gerechtelijk Laboratorium komt. Het celmateriaal kan vervolgens door dat laboratorium voor DNA-onderzoek worden gebruikt, dan wel ter uitvoering van dat onderzoek naar een ander laboratorium worden toegezonden. Om die reden is in het tweede lid van deze bepaling een termijn van 48 uren aangegeven, welke termijn aanvangt op het tijdstip van ontvangst van celmateriaal en eindigt op het tijdstip van ontvangst door het Gerechtelijk Laboratorium. Deze termijn moet in de regel als voldoende werkbaar worden beschouwd.

Overschrijding van deze termijn heeft geen nietigheid van het onderzoek tot gevolg, omdat termijnverzuim het nadien uitgevoerde DNA-onderzoek niet zonder meer van onwaarde maakt. De mogelijke gevolgen van een dergelijk verzuim voor de bruikbaarheid van de resultaten van uitgevoerd DNA-onderzoek (in onderzoekstechnische zin) zullen, in elk geval door de deskundige aan wie het onderzoek is opgedragen, in concreto moeten worden aangegeven. Daarbij komt dat de rechtspositie van de verdachte evenmin een sanctionering met nietigheid zou rechtvaardigen. Een termijnoverschrijding impliceert niet een (hernieuwde of voortdurende) inbreuk op zijn lichamelijke integriteit, noch doet deze afbreuk aan de ter zake aan hem toegekende rechten.

Artikelen 18–21, 22–25

Deze artikelen beogen – in samenhang met de in artikel 18 bedoelde nadere aanwijzingen – waarborgen te bieden voor het belang van de verdachte, dat het Gerechtelijk Laboratorium bij uitsluiting van andere instanties in staat is onderzoeksgegevens in verband te brengen met persoonsgegevens.

Celmateriaal dat van de verdachte is afgenomen, wordt steeds aan het Gerechtelijk Laboratorium gezonden. Het betreffende monster is dan voorzien van een identiteitszegel dat op naam van de verdachte is gesteld. Dat laboratorium verricht vervolgens de in artikel 20 vermelde handelingen. Ingevolge artikel 21 is bij alle verdere handelingen met het monster uitsluitend het nummer van het identiteitszegel als onderscheidend kenmerk beschikbaar. Dit heeft tot gevolg dat het andere laboratorium, waar het onderzoek is verricht, weliswaar beschikt over onderzoeksresultaten van DNA-onderzoek dat is uitgevoerd met behulp van celmateriaal dat van de verdachte is afgenomen, doch deze resultaten kunnen door dat laboratorium uitsluitend met een nummer in verband worden gebracht. Het belang van dat laboratorium bij de bewaring van die resultaten is gelegen in de noodzaak te beschikken over de mogelijkheid van (interne) evaluatie van uitgevoerde onderzoeken.

In verband met vorenweergegeven anonimisering van onderzoeksresultaten bepaalt artikel 8, derde lid, dat het verslag van bevindingen van de deskundige die niet aan het Gerechtelijk Laboratorium is verbonden steeds aan dat laboratorium wordt gezonden. Dat laboratorium is immers in staat de op nummer ingebrachte onderzoeksgegevens via de registratie met de persoonsgegevens te verbinden. Na die koppeling van naam aan onderzoeksresultaat komt het verslag voor doorgeleiding naar de officier van justitie of rechter-commissaris in aanmerking.

In de artikelen 23 tot en met 25 van dit Besluit is een overeenkomstige regeling getroffen voor sporenmateriaal.

De Minister van Justitie,
A. Kosto